

ŞEHİRDE ON BİN ADIM...

Dr. ADNAN GÜNNAR*

Brüksel’de; Lüksemburg Park’ında tek başınaydım. Yanına hiç kimse yaklaşamıyordu. Yerde öksürüyor ve titriyordu. Mecali kalmamış ‘Siyahi Adam’ fırtınayla kayalıklarda parçalanmış, omurgası kırık, kumsala batmış bir kayık gibiydi. Cankurtaran gelmiyordu. Uzaktan telefon kameralarıyla görüntüsü kaydediliyordu. ‘Siyahi Adam’ kan ter içerisinde yere kapaklanmış bir vaziyette titreme nöbetleriyle, çalmasını bilmeyenlerin Ney’e üflediğinde çıkan sesler gibi soluk alıp veriyordu. Wuhan’daki, Hong Kong’daki vakalara benzer, televizyonda gördüğüm, sokaklarda tek başına ölen adamların görüntüsü aklıma geldi. Coronavirüs salgını tüm dünyayı etkilemişti. Hastanede çalıştığını söyleyen bir kadın “bu adama yaklaşmayalım. Bu adam Covid-19 hastasına benziyor. Uzak durun.” diyordu.

Büyükelçiliğimizde çalışan diplomat arkadaşım-la buluşmaya doğru yola koyuldum. Akşam uçağına yarım günüm kalmıştı. En değerli eşyalarımın biri de; sonuncusu sırt çantamda, diğeryse yüzümdeki yüz maskemdi. Arasam da bulamazdım. Avrupa birliği ülkelerinde yüz maskesi krizi yaşanıyor. Cemal karşı kaldırımdan sesleniyordu. “Abi buradayım”. Yanına gittim. Mesafeli durarak konuşuyorduk. “Durum nedir?” soruma “vahim, yıllardır bu ülkede, bu şehirdeyim. İnsan sağlığının bencilce hiçe sayıldığını görmenin şaşkınlığı içindeyim. Nerede kaldı üst düzey çağdaş sağlık seviyesi? Ama ülkemle gurur duyuyorum. Uçak ambulanslarla Türk vatandaşları hastalar, Türkiye’deki hastanelere taşıyor. Türki-

ye’de ambulans şoföründen, tıp teknisyenine kadar her sağlık çalışanı hastalara cesaretle müdahale ediyorlar. Tedavileri ücretsiz yapılıyor. Hastaneler ve yoğun bakım üniteleri yeterli sayıda ve tam donanımlı. Türkler beşer onar ülkelerine dönerlerken, bu şehrin insanları hasis bir hayranlıkla onlara özeniyorlar. Keşke ben de seninle bu akşam memlekete gelebilseydim. İki gün önce covid-19’dan elçilik aşçımız vefat etti. İnşallah bizlere de bulaşmaz. Sana hayırlı yolculuklar. “ dedi ve gözlerimizle tokalaşıp, kalplerimizle kucaklaşarak birbirimize mesafemizi koruyarak vedalaştık. O gece yarısı, memlekete ulaştım.

İki yıl sonra...

4. kez aşılanmış ve sonrasında Coronavirüs’ün Omicron varyantını hafif belirtilerle geçirmiştim. Yasaklar birçok ülkede olduğu gibi memleketimde de sona ermekte ve hayat normale dönüşmekteydi. Maskeler, HES kodları, karantinalar, kısıtlamalar sona ermiş; düğünler, toplantılar, Cuma namazları, kongreler, seminerler gibi bilimum etkinlikler geri gelmişti. Vaka ve vefat sayılarının dikkatle takip edildiği günler geride kalmış, kalan sağlarla dünya dönmeye devam ediyordu.

Z... köprüsünün üzerinde; maskesiz, mesafesiz, bahar esintisini ciğerlerime doldurarak yürüyorum. Tarihi köprü’nün kuzey ve güney istikametinde uzayıp giden rekreasyon alanlarını izlerken, çok değil 20 – 25 sene öncesine gidiyorum. 4000 yıllık

1 Trabzon Milletvekili

kadim şehrin tarihi surlar arasında kalan bu vadisi, açıktan akan dere ve etrafındaki miadını doldurmuş köhne evlerden ibaretti. Çarpık mahallenin kanalizasyonları, kurumaya yüz tutmuş dereye can suyu veriyordu. Bu mahalle, halk arasında “B.klu dere” mahallesi olarak adlandırılıyordu. Köprünün ayağında mandalina bahçesinin içindeki iki katlı evde oturan ve genç yaşta dizanteriden vefat eden çocukluk arkadaşım Niyazi’yi hatırladım. Sigorta hastanesinde 6 kişilik odada hastalığıyla cedelleşiyordu. Yanındaki refakatçisi annesinin; “Dereye düşen topu ellemeyin. Ellerinizi yıkayın dedim durdum ama dinletemedim! Doktorların; bu hastalık muhtemelen oradan bulaştı.” sözleri kulaklarımda çınliyordu. Hastane şartları 1. Dünya savaşında Erzurum Numune Hastanesi’nde kalan, Onbaşı Ali Rıza Eti’nin hatıratındaki hastane şartlarından çok da farklı değildi.

Tarihi O... mahallesinin Arnavut kaldırımlarından yürüyor, yürüdükçe tarihi dokunun içime işleyen ferahlığı ile T... köprüsüne ulaşıyorum. Küçük bir çocukken, annemin elimden tutarak sıkça geçtiğimiz bu köprünün üzerinde durup, aşağıya doğru bakıyorum. Bir zamanlar; Belediye’nin çiçek bahçesi tabiriyle adlandırdığımız park bahçeler müdürlüğünün envaiçeşit menekşeler, papatyalar, kadife çiçekleriyle dolu bahçesini izler, iki nefeslenir, vadinin rüzgârında serinlenirdik. Durdum. Vadinin havasını hissetmek istedim. Yüksek binaların, doğal klima özelliğini azaltmış olduğunu üzüntüyle yeniden fark ettim. Artan nüfus, gelişen teknolojiler, değişen yaşam kriterleri ve şehre etkileri... Başka bir deyişle “canavarlaşmış medeniyet”.

Mazinin tatlı hatıralarıyla yürürken, rüzgârın da etkisiyle kaldırım kenarlarında birikmiş çöp topakları gözüme çarptı. Şehir donatılarında biri olan küçük ‘çöp kutusu’ biraz ilerdeydi. Kutunun içi boş, çevresi doluydu. Temizlik görevlilerine iş çıkartmak isteyen şehir halkı, kirlenme konusunda oldukça başarılıydı. Vahlanarak yoluma devam ettim. Yanımdan geçen biri bana dikkatlice baktı. “Kendi kendine ne konuşuyor bu adam?” diye içinden geçirmiştir. Az sonra, sekerek düzensiz adımlar atmaya başlamıştım. Gözlerimi önüme dikip, dikkatlice yerdeki ıslak ve kurumuş tükürük atıklarına basmamak için nizami yürüyüşümü bozmuştum. Batılların ayakkabılarıyla evlerine girmeye nasıl cesaret ettiğine şaşırıyorum. Yoksa oradaki kaldırımlara tükürmek yasak mıydı? Yurt dışında bulunduğum süreçlerde bir yasak tabelası hatırlamıyorum. Ama 80’lerde “ yerlere tükürmek yasaktır” afiş ve broşürlerinin, dolaştığım bu şehrin muhtelif yerlerindeki varlığını hatırlamıştım. Kirk yıl sonra bile edebe mugayir bu davranışın devamlılığı beni öğrendiriyordu. “Beyaz Zambaklar Ülkesinde” Prof. Snellman “Fin halkını pislikten öğrendirmeliyiz” diyordu ve ülkesinin medeniyet inşasının bir taşı da, bu minvalde yerleştiriyordu.

Şehrin merkezine yaklaşıyordum. Karışık kokular burnuma geliyordu. Bir taraftan eski model bir minibusün egzoz kokusu, diğer taraftan atıştırmalık yiyecekler satan küçük ve butik kafelerin içinden ve bacalarından gelen yemek kokuları üstüme siniyordu. Zabitalara, amirlerine, hele de seçim zamanlarında belediye başkanlarına; üzerlerine gidildiğinde en çok eleştiri yapanlardan bir kısmı da bu esnaf takımıydı. Nasılsa iki senede bir seçim yapılan bir ülkede yöneticilere sandık korkusunu hatırlatmak önemli bir koz olmalıydı. Tam o sırada “Ahh” diyerek acıyla inledim. Bir rögar kapağı yerine tam oturtulmamıştı. Nasırlı sol ayağımı döküm kapağa çarpmıştım. Biraz durup dinlendim. Sonra şükrettim. Daha dikkatli olmalıydım. Ya kapak yerinde olmasaydı ve çukura düşseydim? Her tarafım pislik içinde kalacak ya da bacağım kırılabilecekti. Geçenlerde telekomünikasyon çukuruna düşen bir vatandaşın ayağı kırılmış, sorumlu olarak, akrabam olan bir belediye amirini mahkemeye vermişti. Hakkını arayan vatandaş takdir edilirken, cezayı veren kurum bizim belediye amiri tarafından eleştiriliyordu. “Bu ceza bana değil, sorumlusu olan telefon firmasına kesilmeliydi” demişti. “Adaletin kestiği parmak acımaz ve fakat çukurda kırılan bacak acıtır”. Neyse, ayağımın acısıyla sekerek ilerlerken, araçlara ya da yayaalara engel olma anlayışla olsa gerek, yükseltilmiş kaldırım bordürünü nasıl aşacağımı düşündüm. Hemen sonra engelli vatandaşlar için yapılmış rampayı görünce şükrettim. Şehrimiz engelsiz olma yolunda epey yol kat etmiş! Öte yandan mimar bir dostumun, “bir şehrin medeniliği bordürlerinin yüksekliğiyle ters orantılıdır” sözünü hatırladım.

Şehrin meydanına doğru ilerlerken; bir zamanlar egzoz dumanı ve araçların kornaları eşliğinde karınca misali yol alan kalabalıkların görüntüsü U... Sokakta zihnime düştü. Şehir merkezlerini yayalaştırmanın, sokak sağlıklılaştırma projelerinin, son yılların iyi atılımlarından biri olduğunu düşündüm. Binalardaki dış cephe yenilemelerine bakarken, bir parke taşına takılıp düşmekten son anda kurtulup önüme bakınca, üst yapısı henüz tamamlanmayan, alt yapı çalışmasının tabelasını okumuş bulundum.

“Şebeke Suyumuzu Sağııklaştıırıyoruz, Asbestli Borularını Değiştiriyoruz.” Nihayet...

Kalorifer bacalarından çıkan kömür dumanının yerini doğalgaz alınca, havası bayağı düzelen şehir merkezindeki K... Caddesi boyunca lokantaların, kafelerin önündeki küçük masa ve sandalyelerden birine kendimi bırakmak istedim. Sonra şehir meydanına az kalmış olduğunu fark edip yürümeye devam ettim. Önüme düşen meşhur simit kulübesinden, elleri eldivenli ve maşası ile tuttuğu simidi kese kâğıdına koyan simitçiden, simidimi aldım. Yayaların istikametinin bir nefes alımlık şehir meydanındaki park olduğunu, yaya geçidindeki kalabalıktan anlıyordum. Araçların; yollar bizimdir edasıyla, yaya geçitlerinde durmayışları bizleri değil de turistleri şaşırtıyordu. Ve nihayet; asırlık çınarları, çam ağaçları, havuzları, bankları, masaları, insanları, kuş civıltıları ile dopdolu şehrin meydanında bir masaya, elimde simit ve ısmarladığım çay ile kendimi bırakıyorum. Bayağı yorulmuşum. Çayımı keyifle yudumlarken bardağın yarısına gelmiştim ki o an sıkıştığımı hissettim. Hemen çevreye bakındım. Camiyi gördüm. Tuvalete gitmek için bitiremediğim çayı masaya hızlıca bıraktım. Ayağa kalktım. Tam o sırada “naber dostum, nerelerdesin, Selamün Aleyküm” diyen Mimar arkadaşım Sinan yanı başımdaydı. “Nereye, otursana, biraz laflayalım” dedi. “Camiye, tuvalete” dedim. “Camininkine değil, hemen şurada parkın tuvaleti var, daha temizdir, oraya git, seni bekliyorum” dedi. “Tamam, bekle geliyorum.” dedim. Sinan’ın; “caminin tuvaletine gitmel!” uyarısını, ellerimi fotoselli muslukta yıkayıp, sensörlü kutudan çıkan peçeteyle kurularıp, otomatik kapılı, kokusuz eski hela anlayışından uzak, modern tuvaletten çıktuktan sonra daha iyi anlamıştım. Çünkü tuvalet ‘sıhhi’ idi. Camininki ne haldeydi acaba? İlk, orta ve lise tahsilini yaptığım yıllardaki okul tuvaletleri veya otobüs yolculuklarında mola verilen yerlerin lavaboları gibi miydi? Aklima Oğuz Atay’ın Tutunamayanlar’daki ‘hela’ tasviri geldi. “Hela yahut apteshane veya yüznumara ya da ayakyolu; en modern: Tuvalet. Ve hepsinin kapısında bütün bunlardan ayrı bir yazı: 00. Bütün bu isimler içimi karartırdı. Bu isimleri hatırladıkça keskin bir koku duyar gibi olurdum. Sınıfın koridoruna kadar yayılan keskin koku. Kokunun peşine takılıp giderseniz, girişte kovalar, yer bezi yapılmış çuval parçaları ve süpürgeler karşılardı sizi. Tokmağı kopuk kapılar, kapanmayan kapılar, kapısına bozuk bir yazı ile ‘bozuk’ yazılmış helalar, duvarlara sürülmüş pislikler...” Böyle anlatıyordu ve son yıllara dek bir-

çok yerde karşılaştığım bu tasvir, neredeyse şehrimde artık yok oluyordu. “Kalmamıştır ya da yakında kalmayacaktır memleketimin beldelerinde böyle hela, 00 veya WC’ler ”düşüncesiyle Sinan’ın yanına masama doğru gittim. Masaya iki arkadaşım daha oturmuştu. Mahalleden çocukluk arkadaşım Lokman, Sinan’la sınıf arkadaşımız Talip. Tenvafuk; bir aradaydık. Lokman hekimdi. Talip güçlü bir iş adamıydı. Dördümüz geçmiş anılarımızı paylaşır hasbihal ederken, Talip’in “ben bu şehre Belediye Başkanı olmalıyım ve önümüzdeki yerel seçimlerde aday olacağım” sözüyle, mevzumuz şehir, insan, çevre, sağlık konularından açıldı. Gıda mühendisi olan İsmail de parkta birlikteliğimizi görmüş ve yanımıza gelmişti. Beş arkadaş, ikinci vakti ılıman, sakin bir havada sohbet ediyor, çay ve kahvelerimizi yudumluyorduk. Talip elinde kızıla çalan sarı renkli antika Osmanlı Sıkması tesbihini çekip sallarken; ideallerini, hedeflerini, projelerini sıralıyordu. Sohbet derinleşmiş ve neredeyse akademik bir üsluba doğru yönelmişti. E ne de olsa bir arada olanlar mimar, hekim, gıda mühendisi, iş adamı ve bir de âcizane bendeniz...

Doktor Lokman; “arkadaşlar, duvarlarında hamam böceklerinin gezdiği, karavanada gün aşırı çıkan kapuska yemekleriyle, eczanesinde uzun kuyruklu hastanelerden, neredeyse beş yıldızlı otel gibi sağlık komplekslerine... Yahu dışardan saç ektirmeye, diş yaptırmaya, ameliyat olmaya ülkemize geliyorlar. Duydunuz herhalde, buraya da ‘Şehir Hastanesi’ yapılıyor. Benim ideallerimden biri de buydu. Yapılacağı yeri ilk önce ben gündeme getirmiştim. Bu böyle biline” diyerek gizli bir kibirle olayı sahiplendi. Sinan; binanın mimari projesinin güzel olduğunu ifade ederek halkın her kesiminin kolay ve hızlı bir şekilde hastane hizmetlerine ulaşması için yeni ulaşım akslarının da gündeme getirilmesi gerektiğini ve sosyal güvencenin eksik taraflarının da neredeyse kalmadığını söyledi. Sinan, sevgiyle “eğer aday olursan, şu ulaşım mastır planı meselesini de gündemine alırsın inşallah. Şehrimiz bilinçli bir sağlık düzeyine ulaşmalıdır, sağlık bilincine sahip ve onu geliştirmek için gayret eden bir şehir hayal etmelisin” dedi Talip’e. Araya tekrar giren Lokman “bir hekim olarak, şehir insanının stres içinde ve şehre yabancı kalmamasına dikkat edilmeli.” Bu sözler üzerine Talip “hayal değil gerçek sloganiyla çıktım bu yola. Benim şehrimdeki insanlar parklarında, spor tesislerinde, yaylalarında, denizinde, sağlıklı ve mutlu yaşayacak. Çocuk dostu, yaşlı dostu, engelli dostu bir şehir olacak. Huzurlu evlerimizle, kreş-

lerimizle, yardımsever hemşerilerimizle oluşturacağım aktif vatandaşlık sistemi ve sosyal ağlarla her kesime..." "Tebrikler!" diyerek Talip'in sözünü kesti Lokman. "Toplum bilincini, sağlık bilincini arttıracak programlar geliştirmelisin. Bulaşıcı olmayan ve kronik hastalıklarla mücadele bilincini arttırmalısın. Günümüzde uyuşturucu sadece kenar mahallelerde değil, toplumun her katmanına yayılmış. Alkol ve uyuşturucu ile beyinler ve karaciğerler parçalanıyor. Din adamlarından, yardım kuruluşlarından, devlet kurumlarından, vakıf ve derneklerden yardım istemeli ve etkin organizasyonlar gerçekleştirmelisin. Kafede, restoranda, bakkalda sağlıklı gıdaya eşit erişimi sağlamalısın..." ; "Ayrıca et ve süt ürünlerini kontrol ettirmelisin. Salmonella, Brusella, Şarbon ve daha nice hastalıklarla canlılar ölüyor. Korkumdan çok dikkatli besleniyorum. Her önüme geleni yemediğim için bana göre 'fit', başkalarına göre 'bir deri bir kemik' olmuşum. Ne yapayım arkadaşlar hazır gıdaların üretildiği imalathanelerdeki hijyen eksikliği, haşaratlar, hayvan kesimhaneleri, kan, süt, mikrop ve peşi sıra sorumsuz üreticilerle, sorumsuz yöneticiler beni obsesif bir adam haline getirdi. Başta belediyeler olmak üzere sağlık yöneticilerinin de dikkatli bir çevre sağlığı ve kişisel sağlık bilinci oluşturması gerekir" diyerek söze giren İsmail'e, Sinan, "sadece bunlar mı? Sağlıklı şehir planlamasıyla, barınma ve dönüşüm sorunlarını gidermiş, sağlıklı ulaşım, gürültü ve kirliliğe maruz kalmayan bir şehir oluşturmalısın. Yönetmeye talip olan sensin. Allah yardımcın ola!" dedikten sonra araya İsmail girerek "Neyi yönetecek? Kurumu, çevreyi, yaşamı, havayı, karayı, denizi, hayvanı, insanı yönetecek değil mi? Tüm bunları çözüp yönetmeye talip olan, Talip kardeşim aday gösterilse ben oyumu veririm. Ayrıca şehrin inkişafına halkın da katkı vermesi gerekmez mi? Yöneticiyi, binicisi halk olan bir At'a benzetsem, binicinin yular kullanımına göre, 'At' istenilen tarafa yönlenmez mi? Hangisi daha sorumlu? 'Binici' mi? 'At' mı? Binicisini sırtından atmayacak bir 'At' ve At'ı doğru yola süren 'Binici'. Bilinçli, sorumlu ve istişare düzeyi yüksek bir toplum oluşturma cehdini ön planda tutmalısın Talip'çığım". Heyecanla araya giren Sinan da "bu konular arz ve talep meselesidir abiler" ...

Arkadaşlarımın sohbetine ben de katılarak, "Dünya'da zirve yapmış şehirler var ama çoğunun içinde insanlık yok. Kim kime, dum duma. Pandemi süreci bütün bunları bize şeffaf bir şekilde gösterdi. Tüm bunlardan başka İnsana ve güzel ahlaka yatırımı ihmal etmemeliyiz. Batı'daki sağlıklı şehirleri ve

yöneticilerini takdir ediyorum ancak insani zaafalarını pandemi sürecinde birlikte gördük. Çok şükür, bizim insan tarafımız halen devam ediyor. "Garson...!"

Arkadaşlarım konuşmalarına devam ederken müsadelerini isteyerek balıkhaneye doğru yola koyuldum. Limana doğru inmeye başladım. Gri, bulanık, lekeli denize, içim sızlayarak bakıyorum. Yıkandığım, içine susamış gibi daldığım, balık tutup midye topladığım, çakıl taşlı ve kara kumlu denizim, neredesin? Limana yukardan baktığımda, kömür nakliye gemilerinden saçılan, şehre solutulan kömür tozlarını fark ettim. Zonguldak'ta Kömür madenlerinde çalışıp kömür tozlarından maden hastalığından nefes darlığı çekerek ölmüş simalar, gözümde canlandı. Limanda, tevzi alanlarını güya islatarak tedbir alıyorlardı. Yoluma devam ettim. Telefonuma baktım. Adımsayara göre bugün 7.461 adım atmışım. Doktorum Cengiz abimin ısrarıyla, sağlıklı yaşam için günde 10 bin adım atmalıydım. Eve gidinceye kadar adımlarımı tamamlarım. Derken, girişi daraltan rastgele park etmiş arabaların arasından, kesif kokulu balıkhaneye girdim. "Ne alsam, dip balığı olmasın, denizlerdeki ağır metaller dip balıklarında birikmiş olabilir" düşüncesiyle balıkçı tezgâhlarında ilerledim. Deniz havuzlarında yetiştirilmiş balıkları gördüm. Onlar da doğal besinle beslenmiyordu. Vazgeçip daha doğal balıklara yöneldim. Cebime dokundu ama lüfer ufaklığı çinekop gözümün oltasına takıldı. Balıkları aldım ve çıktım. Ezan okunuyordu. Hava tam kararmamıştı.

"Batarken ufukta, kızıl rengiyle

Gurub etti yine, akşam güneşi"

Şarkısını terennüm ederken, gökyüzünde siyah gri bir bulut kümesi dikkatimi çekti. Uzaklardaki Tekstil fabrikasının bacasından çıkan dumanın kara bulutuydu bu. Bu isli bulutun içeriğinde ne vardı acaba? Kuvvetle muhtemel, kimyasallar ve boya partikülleri. Acaba ne kadar boya buharına, denerlerle denizlere atılan kimyasallara ve ağır metallere maruz kalıyorduk?

Ömür; böyle gelip geçiyordu işte. Afganistan'da ortalama ömür 61, Türkiye'de 74, Avrupa Birliği Ülkelerinde 80 seneymiş. 'Kader' mevzusunu düşünürken her zaman aydınlanmayı işaret eden, ulemeden, rahmetli İsmet ağabeyimin, dini konularda konuşmaya başladığımızda "dalma derinlere oğlum!" dediği esprili uyarıları hatırıma geldi. Doğum, yaşam ve sonunda sonsuzluğa doğum (ölüm) dü-

şüncelerimle ve rahmetli İsmet ağabeyimle, hulusi kalple sohbetlerimizi ve okumalarımızı anımsayarak oturduğum apartmana ulaştım. Bina kapısından içeri girdim. Rögar kapağına çarptığım nasırlı ayağım hala acıyordu. Yarım kat merdivenden çıktım. İki kişinin zorla sığacağı, bir engellinin tekerlekli sandalyesiyle giremeyeceği küçük kabinli asansöre binerek 4. Kat düşmesine bastım. İndim. Bir yarım kat daha çıkmam gerekiyordu.

Sanırım maliyetleri düşürmek için, müteahhit ve arazi sahibi daha çok kazansın diye asansörümüz ara sahanlıklara yapılmıştı. Allah'tan henüz engelli değildim. Kapıyı açtım. İçeri girdim. Radyonun düşmesi, televizyonunkinden daha nostaljik gelmiş olacak ki, radyoyu açtım. "Ukrayna'ya bombalar yağıyor, binlerce ölü var, hastaneler, meydanlar, apartmanlar yıkılıp tahrip olmuş, her taraf yanıyor. Nükleer füzelerin fırlatma düşmelerine basabiliriz

tehdidi savuran liderler meydan okuyor. Yıkılmış, yanmış şehirler..." haberlerini içim ürpererek dinliyorum. Yakılan, yıkılan kadim şehirler, Kudüs, Bağdat, Şam, Kahire derken; kendilerini dünyanın hâkimi ilan eden doyumsuz bir grup yeni, acımasız ve çıkarıcı hedeflerini bir bir hayata geçiriyorlar; hayatları sonlandırarak...

Bu arada, tavadaki balıklar kızarmaya başlamıştı bile...

Günü; elimde çay bardağım, camın önünde denizin üzerindeki yakamozu; "bombalar yağarken Kiev'e, her şeye rağmen bu şehirde, şükür ki sağlımız yerinde", diyerek seyrediyor ve halimize şükrederek dua ediyorum;

"Ey Rabbim! Zatının Celaline ve Saltanatının büyüklüğüne yakışır şekilde Sana Hamdolsun"

B B E M S

inşaat & çelik

Geçmişini Yeniler, Geleceğini İnşaa Eder...

www.bems.com.tr

Tel: 0 (216) 493 35 05

Gsm: 0 (532) 216 41 13